

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι,

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς

Δὲν θὰ ἔχωμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Ἑκτη τοῦ Ἰουλίου,
λύσσα Κοινοβουλίου.

Ποῦτος ἑβδομῇντα ἔξη,
εἰς τὴ φτώχεια ποῖος θ' ἀνθῆξη;

Πιστοποιητικὸν πολὺ σημαντικόν.

Ὁ κύριος Θεόδωρος, τοῦπικλὴν Δεληγιάννης,
ἐν Γερμανίᾳ γεννηθεὶς, ἐγγὺς τῆς Δημοτῆσάνης,
φέρειν ἔχοντα σταυροὺς καὶ ἄλλα τόσα ἔτη,
κατὰ δόξαν, φαλακρὸς καὶ ἀνύμφευτος εἰσέτι,
ἔχων ἀκατανύκτον ῥοπήν πρὸς τὴν σουμάδα,
καὶ κυβερνήσας ὡς καὶ αὐτὸς τὴν παλαβὴν Ἑλλάδα.

Πρῶτον ἔχων ἀδελφὸν τοῦ Πανεπιστημίου,
καὶ Ἀρείου Πάγου πρόεδρον αὐτάδελφόν του τρίτον,
(ἐν ὧν τρεῖς τρεφόμενοι ἐκ τοῦ κοινοῦ ταμείου)
καὶ πάντα πρῶτους ἀνεψιούς ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων.
ἔχων προκαίρους ὁπαδοὺς τοὺς Τράκας καὶ Πετρίδας,
καὶ πολλοὺς φίλους του λευκὰς παραγναθίδας.

Ὁ ἀνωτέρω κύριος σαφῶς πιστοποιεῖται,
ὅτι διήλθεν ἀμειπτον ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον,
καὶ ὅπου τὸν ζητήσετε παντοῦ θὰ τὸν εὕρητε
παῖον, χρηστὸν καὶ εὐπειθῆ ὡς εὐκτακτὸν παιδίον.
Εἰς ἄνθρωπον δὲν ἔδωκε παραμικρὰν αἰτίαν
καὶ ἔχον ἐν ἐλάττωμα — φρικώδη εὐγλωττίαν.

Εἰς τὸ σχολεῖον τῶν μωρῶν ὅταν καὶ αὐτὸς ἐφείτα,
ὅπως τὸν ὑπερέβαινε ποτὲ στὸ ἄλφα-βῆτα.
Βελύστερον διέπρεψεν ἐν τῇ Χρηστομαθείᾳ,
καὶ ἐν γένει διεκρίνετο ἐπὶ χρηστοθηεῖα,
ἐκείνους δὲ τακτικὰ εὐσέμων ἑνα πλῆθος,
ἐκείνους ἐξαργύρωνε μὲ δίλεπτα συνήθως.

Ποτὲ μὲ τοὺς συμμαθητὰς δὲν ἔρριπτε κανόνι,
καὶ χάριν τοῦ σχολείου του τὰ πάντα ἐλησμόνει.
Ἐμάνθανε τὰ γράμματα μετ' ἀκρατήτου δίψης,
καὶ ἰδίως διεκρίνετο εἰς τὰς ἐπαναλήψεις.
Οὕτω διήλθε πάντοτε καὶ τὰ λοιπὰ σχολεῖα,
χρηστὸς ἐπὶ διαγωγῇ καθὼς καὶ ἐπιμελεῖται.

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὡς λέγουν, δὲν ἐπῆγε,
καὶ αἱ ὑψηλαὶ μαθήσεις του εἶναι πολὺ ὀλίγαι·
πλὴν ἐπιστήμων ἂν ποσὼς δὲν ἦναι κυβερνήτης,
ἀλλ' εἶναι ἐπιδέξιος πολὺ κομπογιαννίτης.
Καὶ διπλωμάτην ἔξοχον τὸν ἐπλασεν ἡ φύσις
μὲ γαλλικὰ εὐχρηθμα καὶ πλῆθος ὑποκλίσεις.

Οὕτως ἐνῶ διήρχετο τὸν βίον τοῦ ἡρέμα
καὶ ἀσκόπως ἔφερε παντοῦ τὸ ἀπλανές τὸν βλέμμα,
ἐξαίφνης τὸν ἀνέδειξε προθυπουργὸν τὸ κράτος
ἀπροσδοκῆτως, ὡς εἶπεν, καὶ ὅπως αὐτομάτως.
Καὶ τὴν δὴν κυβερνᾷ, καὶ δὴν ὑπουργεῖ,
χωρὶς σχεδὸν καὶ ὁ ἴδιος καλὰ νὰ τὸ πιστεύῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρωθυπουργὸς ἐδείχθη χρηστοθήτης
καὶ δὲν παρέβη τῆς Βουλῆς ποτὲ τὰς διατάξεις,
ἀλλ' ἂν καὶ εἰς διακοπὰς προέβη ἀσυνήθως.
ἐκρίθη πανεπιστικῶς πᾶσα τοιαύτη πράξις.
Εἰς πλήρη πιστοποίησιν λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω
ἐκδίδεται καὶ τὸ παρὸν διὰ τὰ περαιτέρω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Κάθισε κάτω πάραυτα καὶ μὴ μὲ διακόπτης,
καὶ δὲν θὰ γίνῃς, κύριε, τῶν λόγων μου ἐπόπτης...
— Μὰ λέγετε ἀνακριβῆ καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
— Διακοπὴς δὲν δέχομαι σὰς ἐπαναλαμβάνω...
— Μὰ κύριε... Μὴ κόπτετε τῶν λόγων μου τὸ νῆμα,
κι' ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τὰ λέγετε 'στὸ βῆμα.
— Μὰ... Μὰ καὶ μοῦ δὲν δέχομαι διακοπὴν καμμίαν.
— Γνωρίζετε πῶς πράττετε φρικτὴν παρανομίαν;
— Ζητεῖτε τὸν κανονισμόν κι' ἐγὼ νὰ ἐφαρμόσω;
λοιπὸν εὐθὺς καθίσατε νὰ μὴ σὰς μπαγαλώσω...
κι' ἐκάθισεν ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ πάλιν
ὡς νὰ ὑπέστη, Περικλῆ, συμφόρησιν καὶ ζάλην.
Καὶ νὰ τοῦ πῶ, βρὲ φίλε μου, καὶ τὴ 'δική μου γνώμη;
ἐδῶ κατεπατήθησαν κανονισμοὶ καὶ νόμοι.
Ναὶ μὲν δὲν ἐπιτρέπεται προσκόμματα νὰ φέρῃς,
ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἄλλον ν' ἀποπέρῃς,
καὶ ὅταν οὗτος μάλιστα Πρωθυπουργὸς τυγχάνῃ
καὶ εἴναι τὸσον εὐτακτὸς καθὼς τὸν Δεληγιάννη.
Π.— Μὰ τί συμβαίνει, Φασουλῆ;
Φ.—

Νὰ μὴ μὲ διακόπτης,
καὶ δὲν θὰ γίνῃς, μασκαρᾶ, τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
'Εδόθη πιστοποιήσις λοιπὸν 'στὸν Δεληγιάννη
περὶ καλῆς διαγωγῆς, κι' αὐτὸ θαρρῶ τὸν φθάνει.
Κι' ἀμέσως μαῦρα σύννεφα τὸν οὐρανὸ θολοῦν,
ὅπου θαρροῦσες τ' ἄγρια στοιχεῖα πῶς μαλλόνουν,
καὶ ἄρχισε ὁ οὐρανὸς βροχὴν κεραυνοβόλον,
τοῦ νόμιζες πῶς ἦκουες τῶν Ἰταλῶν τὸν στόλον,
κι' ἐνῶ μὲ βίαν ἔτρεχα γιὰ νὰ κρυφθῶ παρέκει,
μὲ συλλαμβάνει καθ' ὁδὸν φρικτὸν ἀστροπελέκι.
Κάνω νὰ φύγω, Περικλῆ, καὶ μ' ἄγριο κυττάζει,
βλέπω ἐγὼ τὴ λάμψι τοῦ καὶ κάνω λίγὸ γάζι.
«Μωρέ, μοῦ λείπει, ἄτιμε, τί κάθισαι 'στὸ δρόμο;»
μὲ συγχωρεῖτε, κεραυνέ, τοῦ ἀπαντᾶ μὲ τρόμο,
καὶ μὲ τὸν νοῦ μου ἔλεγα «μωρὲ κανένα σπῆτι
ἐδῶ κοντὰ δὲν βρίσκεται μὲ φλογερὸ μαγνήτη;»
Εἶπον αὐτὰ καὶ τῶβαλα ἀμέσως στήν τρεχάλα,
ἀλλ' ὅμως μὲ πηδήματα ὁ κεραυνὸς μέγιστος
διαβαίνει ἀπ' ἐπάνω μου σὰν φλογισμένο φεῖδι.
καὶ τσουρουφλίζει, Περικλῆ, τὸ δεξιό μου φρύδι,
'Ενῶ δὲ μὲ κατέρρεχεν ὡς φλογερὸν κουνούπι,
ἀκούω δωδεκάδιπλο τὸν λόγὸ τοῦ Τρικοῦπη·
μὲ κυνηγοῦν λοιπὸν κι' οἱ δύο, ὁ κεραυνὸς κι' ἡ Ὠρα,
καὶ μπαίνω μέσα 'στὴ βουλή γιὰ νὰ κρυφθῶ μὲ φόρα.
'Αστροπελέκι, βουλευταί, φωνάζω, καταφθάνει
διὰ τὰ νομοσχέδια, θαρρῶ, τοῦ Δεληγιάννη.
Εἶπον αὐτὰ κι' οἱ βουλευταὶ ἀνοίγουν τῆς ὀμπρέλαις,
ὁ ἀνεμὸς ἐσήκωσε 'ψηλὰ τῆς φουστάνελαις,

εὐθὺς πλημμύρα γίνεται τὸ κάθε θεωρεῖον,
πίπτουν σταγόνες ἀρκεταὶ καὶ εἰς τὸ Προεδρεῖον,
ὁ Πρόεδρος Καλλιφρονᾶς μένει 'στὴν ἴδια θέσι,
ἐνῶ ξεβάφει ἡ βροχὴ τὸ ἐθνικὸν τοῦ φέσι·
βροχὴ, χαλάζι, ἀστραπαῖς, βρονταῖς, ἀνεμοζάλη
καὶ ἡ βουλή ὠμοιάζει ὡς κιβωτὸς μεγάλη,
μὲ ζῶα πολυποίκιλα ἐκ διαφόρων τόπων,
χερσαῖα καὶ θαλασσινὰ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπων.
Χάνει ὁ Ῥώμας, Περικλῆ, τὴν ναυτικὴν πύλα,
χάνει συγχρόνως ἡ Ἑλλάς πᾶσαν αὐτῆς σταθμὴν
τῆς πολιτείας, ἄνδρες, βυθίζεται τὸ σκάφος,
ἀνοίγεται δι' ὅλους μας βαθὺς καὶ μαῦρος τάφος.
ὁ νόμος ὁ προξενικὸς μὲ λύσαν καταγγέλλεται,
κι' ὁ Πόγγης διὰ πρόξενος παντοῦ καταγγέλλεται
πλὴν ὡς ἀνεμοστρόβιλος 'στὸ βῆμα ἀνέβαινε
ὁ Οἰκονόμου, Περικλῆ, καὶ ἡ βροχὴ σωπαίνει,
ὁ λόγος τοῦ ὡς ἐχιδνα φαρμακερὴ δαγκάνει,
καὶ δίνει ἓνα λούσιμο καλὸ τοῦ Δεληγιάννη.

Π.— Κι' αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπήντησε;
Φ.—

Μωρὲ μὴ διακόπτης,
καὶ δὲν θὰ γίνῃς, μασκαρᾶ, τῶν λόγων μου ἐπόπτης.
Κι' ἐνῶ ἐγὼ ἐθαύμαζα τοῦ λόγου τοῦ τὰ μέρη,
ὁ ἀνωτέρω κεραυνὸς μοῦ ἔκανε καρτέρι.
Κι' ἐνῶ, ψυχὴ μου Περικλῆ, μακρόθεν ὑπομνηστικῶς
ἡ τοῦ προϋπολογισμοῦ συζήτησις ἀρχίζει,
ἐκατομμύρια ἐδῶ καὶ κεραυνοὶ παρέκει,
τούτέστι φτώχεια καὶ φωτιά παντοῦ μὲς περὶ τὴν πόλιν.
Τί θέλομεν, βρὲ Περικλῆ, τὸσον στρατὸν ἄδικον;
τί θέλομεν τὸ ναυτικόν, ποῦ νὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος;
'Εδῶ τί θέλει ὁ Βοσσερ καὶ ὁ Λεζὲν ἀκοῦα;
ὁ Κολονέλος δὲν ἀρκεῖ; δὲν ἔχουμε τὸν Ῥώμα;
Τί θέλουν οἱ ἀπόγονοι ἐδῶ τοῦ Βοναπάρτη;
ἀφοῦ ἐμεῖς στερούμεθα ἐπιουσίου ἄρτου;
Σιδηροδρόμους τί ζητοῦν; δρόμους πολλοὺς τί κερδοῦν;
οἱ βράχοι καὶ τὰ σπήλαια 'στους Ἕλληνας δὲν φθάνουν;
Τί θέλουν τόσα δάνεια; τί θέλουν τόσους φόρους;
οἱ Ἕλληνες αἰετοῦ ὑπῆρξαν ὁδοιπόροι,
πεθαίνουν γιὰ κακοτοπιαῖς, ζητοῦν τὴν ἐργασίαν,
καὶ ἀποφεύγουν τὰς ὁδοὺς καὶ τὴν συγκοινωνίαν.

Π.—

Θέλω ν' ἀφήσω τὸν κόσμον τοῦτον,
νὰ πᾶ νὰ ζήσω σ' ἓνα γκρεμό,
νὰ γίνω τῆς πέτρας μόνον μου πλούσιος,
καὶ μὲ λειοντάρι νὰ πολεμῶ.
Κι' ἐγὼ τὸ μέτρον λοιπὸν θ' ἀλλάξω
νὰ γίνῃ στίχος δακτυλικός,
κι' ἀπὸ τὸ σθέροκο θὰ σὲ ἀρπάξω
καὶ θὰ σὲ δείρω ἡρωικῶς.

Μὰ σύστασις θερμὴ,
καθῆκοντος ὁρμῆ.

Εἰς τὴν ληστείαν ποῦγινε 'στὸ Λαύριον ἐσχάτως
καὶ ὁ Παχώνης, ὡς γνωστὸν, εἰργάσθη ἀκαμπτῶς
ἐνωμοτάρχης ἄξιος, μεγάλῃ φήμῃ χαίρων,
καὶ στρατιωτῆς ἀληθῆς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων.
Τοιοῦτοι ἄνδρες, πράγματι εἰς τὸ καθῆκον βράχον
ἀξίζει ν' ἀνταμειβῶνται, καὶ μάλιστα ἐν τάξει.

Κι' ἀπὸ τῆς δουλειᾶς τὸ βάρος
ἐγινε σὰν μπακαλιχρός.

Χαραῖς, κουβαρνταλήκι,
καὶ τοῦ Πετράκη νίκη.

Καὶ τέλος ἐξημέρωσε ἡ κρίσιμος Δευτέρα
καὶ ὁ Παρὼς ἀπέμεινε μὲ στόμα ἀνοικτό,
μία φωνὴ ἀντήχησε μεγάλη πέρα πέρα
πᾶς ὁ Πετράκης ἔφαγε τὸν Ψύλλα μὲ ὀκτώ.
Καὶ τὸν Πετράκη ἔτρεξαν νὰ πάρουν συχαρίκια,
καὶ ἔβγαλαν τὰ τούμπανα καὶ τὰ κουβαρνταλήκια.

Ψηφὸς αὐτῶ ἐπέρασε τὸν Ἰλαρχον καὶ μόνον...
ἐπὶ τὰ τόσα βασανὰ, 'στὰς τόσας ἐκδρομάς,
ἐπὶ τὰ μαρτύρια τῶν φοβερῶν ἀγώνων,
ἐπὶ τοὺς τῶν διορισμῶν, 'στὰς τόσας πληρωμάς.
Ἐπὶ τὴν καθέναν μας πῶς μὲς 'στὴν τόση νύκτα
ἐπὶ αὐτὸν δὲν ἔβλεπε μέσα 'στὸ νὰ τοῦ Ψύλλα.

Καὶ οὕτως εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὸ ἔρμη των χάλι,
ἐπὶ τὰ μέρδεψαν εἰς τὸν λογαριασμό τους,
ἐπὶ τὴν γιὰ τίποτε τόση βοή καὶ ζάλη,
ἐπὶ τὴν τὸν ἄνθρωπο ἐπῆραν 'στὸ λαιμὸ τους.
Τὸν μεγάλῃ δυνάμει καὶ σοβαρότητι ὕψους
ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τῶν Ἀχαρνῶν ψήφους.

Κι' οἱ Ἀχαρνεῖς πανηγυρίν ἐφάρτασαν μεγάλην,
κι' ὅσοι τὸν Ψύλλα 'ψήφισαν ἐγλέντισαν κι' ἐκεῖνοι,
τοῦ ταλαιπώρου νικητοῦ πληρόντος καὶ πάλιν,
ὥστε κανεὶς ἀμέτοχος τῆς νίκης νὰ μὴ μείνῃ.
'Αλλ' ὅμως καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς μὲς 'στὴν κουβαρνταλήκι
εἶπεν αὐτὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ νύκτι.

«Ἰδοὺ! καὶ ἄλλο πάθος ἐμπῆκε μὲς 'στὴν σπάνη!
'Ἰδοὺ καὶ ἄλλος ὁπαδὸς εἰς τὴν 'δική μας κόχη!...
κι' ἂν ἀγνοῇ ῥητορικῶς, σ' ἐμένα μόνον φθάνει
νὰ ἔχῃ γλώσσα νὰ μιλήῃ, νὰ λέγῃ καὶ καὶ ὅχι.
'Ἰδοὺ καὶ ἄλλος ταπεινὸς θεράπων εἰς τὸ κόμμα!
Ἰδοὺ καὶ ψήφος ἑταῖρος, ἰδοὺ καὶ ἄλλο στόμα!»

Καὶ νὰ! ὁ νέος βουλευτὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν σπάνην
ἐν μέσῳ συγχινήσεως καὶ ἱερᾶς σιγῆς,
νὰ υπογράψῃ καὶ αὐτὸς διὰ τὸν Δεληγιάννην
καμμίαν πιστοποιήσιν καλῆς διαγωγῆς.
'Αλλὰ φωνάζει καὶ ὁ Ῥώμηος, τὸν νέον συγχαίρων,
«Ζήτω ὁ Δεληγιάννης μας μετὰ τῶν ἡμετέρων».

Σχολείων εξετάσεις,
πού είναι νὰ τὰ χάσης.

Χαίρε, πατρίς φιλότατη!.. όπόση έξυπνάδα
'στους μαθητάς μας όλους και είς τας μαθητρίας!
Έξεείλισε τὸ πνεῦμα είς τήν σοφήν Ελλάδα
και μέλλον ανατέλλει χρυσῆς εὐημερίας.
Και 'στὰς Σχολὰς τὰς έξω και είς τῆς πρωτευούσης
τρομακτικὴν σοφίαν ἀπὸ παιδιὰ θ' ἀκούσης.

Τί μαθηταὶ ἀλήθεια! όποῖαι ἀπαντήσεις!
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα κι' ό πρὸ σοφὸς θὰ μείνη...
όπόση εὐφυΐα και βαθυτάτη κρίσις!
τί γενεὰ μεγάλη ἢ μέλλουσα θὰ γίνη!
Χαρήτε σεῖς αἱ κῶμαι, και σεῖς, κλειναὶ Ἀθῆναι,
κι' ἡλίθιος κανέναν 'στὸ μέλλον δὲν θὰ εἶναι.

Ω! χαίρετε, μητέρες, βαστάσασαι τοιούτους
καρπούς ἀγλαοτάτους ἐπὶ ἐννέα μῆνας,
και τρέφουσαι τοὺς νέους Κικέρωνας και Βρούτους,
πού τόσας ἐκτοξεύουν πνευματικὰς ἀκτίνας.
Κι' ἂν τώρα ἔχουν τόσο μεγάλο εἰς τὸ κεφάλι,
φαντάσου τί θὰ κάμουν σὰν γίνουν πρὸ μεγάλοι!

Θεέ μου!.. πόση κρίσις σ' ἐκείνο τὸ ἀγόρι!
δὲν ξέρεις 'στους γονεῖς του τί ἔπαινο νὰ πῆς...
ἀλλ' ὅμως τί σοῦ λέει κι' αὐτὴ ἐδῶ ἡ κόρη;
μὰ μήπως πάη 'πίσῳ και ὁ μικρὸς Πιπῆς;
'Αμμ' τί σοῦ λέει πάλι κι' ἡ τρυφερὰ Νινίτσα;
νομίζεις ὅτι βλέπεις καμμιὰ πεταλουδίτσα.

Τί πνεῦμα εἶναι τοῦτο εἰς τὸν 'δικὸ μας τόπο!
και τὰ μωρὰ ἐκείνα πού γράφουνε 'στὴν πλάκα
'μποροῦν νὰ σ' ἀπαντήσουν εἰς ὅλα δίχως κόπο,
κι' εἰς ὅποιο πᾶς σχολεῖο δὲν 'εἰσέρχεται ἓνα βλάκα.
'Αλλ' ὅμως σύ, Θεέ μου, σύ σῶσε τὴν Ελλάδα,
διὰ νὰ μὴ τὴν βλάβῃ κι' ἡ τόση έξυπνάδα,

Ἀρραβῶνες φιλικοί,
και χαραῖς και μουσική.

Τὸ Σάββατον ἐν μέσῳ παιδρὸς ὁμίλου φίλων,
φαιδρότητος κι' ἄσμάτων τοῦ ἔρωτος ποικίλων,
ἔγινεν ἡ μνηστεία ἐνὸς καλλίστου νέου
κι' ἀξιωματικοῦ μας σφριγώντος και ἀκμαίου,
τοῦ ἀκριβοῦ μας φίλου, τοῦ Μήτσα τοῦ Σταμάτη,
μὲ τοῦ Τομαροπούλου τὴν κόρη τὴν ἀφράτη.
Μὰ μέσ 'στῶν ἀρραβῶνων τὴν τόση φασαρία
γιὰ τὸν γαμπρὸ ἔωτοῦσαν πολλοὶ μὲ ἀπορία,
πού 'βρῆκε τέτοια νύφη, τέτοιον ἀνθὸ δροσάτο,
τὸ σιγανὸ ποτάμι, πού βλέπει πάντα κάτω.

Και ιδιαίτερα,
ὅπως ἡμέτερα.

Θερμὰ εὐχαριστήρια εἰς τὸν Καρακατσάνη,
τὸν Λιμενάρχην Πειραιῶς, και ὁ Ῥωμηὸς μας
διότι, χάρις εἰς αὐτόν, νερὸ σὰν χιόνι πίνω
εἰς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκείνο.

Ω Δήμαρχε τοῦ Πειραιῶς ἀγάλλου κι' εὐδαιμόνι,
ἀλλὰ τὸ ξηροπήγαδον ἐκείνο μὴ λησμονεῖ.

Ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ,
όπου τὴν ποίησιν τιμᾷ.

Και ποιὸς τοῦ Κώστα Παλαμᾶ τὴν ποίησιν δαΐζει,
ποῦναι γεμάτη μ' ἔμπνευσι Ἑλληνικὴ και νεύμα,
όπου γλυκαῖς ἐνθύμησες συχνὰ 'στὸ νοῦ μας φέρει,
τὰ παραμῦθια τῆς Γιαγιᾶς και τοῦ ψαρά τῆς τράτας.

Εἰς ὅλα τὰ τραγούδια του, 'στὴν κάθε του στροφή
θὰ 'βρῆτε ὀλοζώντανη τὴν φλογερὴ καρδίαν του,
δὲν ἔχουν καμμιὰ Φράγκικη οἱ στίχοι του βαρὴ,
εἰν' Ἑλλήν 'στὰς ιδέας του και 'στὰ αἰσθημάτων του.

Ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ ἀντὶ τριῶν δραχμῶν...
τοιαύτη ἀγγελία του ἐφάνη κατ' αὐτάς,
και τώρα θὰ τρυφήσωμεν εἰς ψάλτην μας θεῖαν
κι' εἰς τὸν ἑλληνικώτερον ἀπὸ τοὺς ποιητάς.

Και ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Βωτυρᾶς ὁ λογαγός, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποστράτων,
τοὺς Ἀθλοὺς τῶν Ἡρώων μας ταχέως θὰ ἐκλεῖξῃ
ὡς εἶδος μυθιστόρημα ἐκ τῶν χρησιμωτάτων,
και γίνετε συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο ὅσοι ὁσοί,
διότι μὲ τὴν σύντομον αὐτὴν μυθιστορίαν
μανθάνετε τὴν ἐνδοξον προγονικὴν ἀνδρείαν.

Ὁποῖος ἀνεῖσι μεγάλη 'στὰ ταξείδια του γυρᾶ,
μὲ τ' ἀθάνατα βατόρια τοῦ Γουδῆ ἅς ταξιδεύῃ.
Θὰ εὐρήσῃ καπετάνιους ἓνα κι' ἓνα ἐκεῖ μέσα
και ναυτοπούλα ξευτέρια, κι' ἔργα μόλα, ἔργα λίσσα.
Κι' ὅταν μάλιστα προσάλλῃ 'στὸν Περαιὰ κάτω πλώρη
κι' ἄλλο ἓνα ἐξ Ἀγγλίας ἀθεόρατο βαπόρι,
τότε τρέξετε ἀμέσως γιὰ νὰ πάρτε μιὰ θέσι,
κι' ὅσος κόσμος και ἀν εἶναι εἰς ἐκείνο θὰ χωρέσῃ.

Ὁ Σύλλογος Ταγεατῶν ἐξέδωκεν ἐν τάξει
λογόδοσιν σύντομον δι' ὅσα ἔχει πράξῃ,
ἐκ τῆς ὁποίας Σύλλογος ἐμφανίζεται φρονιμῶν
και τοῦ κοινῶ συμφέροντος ἀγωνιστῶν προθύμων.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτιῶν — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καρφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύχτα 'μέρα σὺν τούτων,
μὲ μετακλήδες καμπόσους, — πατ' ἀτζήδες ἄλλους τούτων,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — και μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρια.